ДОРА ГАБЕ
ТЕМЕНУГИ

chitanka.info

БЕ ТИХА НОЩ…

Бе тиха нощ. В водите посребрени
оглеждаше се бледата луна.
На спещите листа сред тишина
замираха лъчите й разлени…
И ти до мен — и щаст’е, и тъга,
лъчи и мрак приплетени в душата —
и трепетно притисках аз ръка
до твоята… Не тупаха сърцата,
не дишаха препълнени гърди…
Какво мълвеше плахо тишината?
Що криеше и взора на луната,
насълзен под кристалните води?

УНЕСЕНО СЕ ВГЛЕЖДАХ В НЕБЕСАТА…

Унесено се вглеждах в небесата —
безброй звезди блестяха там,
една сред тях и бледна, и самотна,
в миг светна с ярък плам.

И ти ли в нея тоя миг погледна,
о друже, от далечен край —
та погледите наши отразила
така да засияй?

ЖИВОТА ЛИ ШУМИ…

Живота ли шуми посред света безкраен,
смъртта със шеметен размах ли пролети —
във моето сърце намират отзвук таен
и сълзите, и светлите мечти.
Че птичка ли запей, и то ще да запее;
заплаче ли душа сред хладна самота,
и моето сърце със нея ще заплаче.
А щом мъгла обвий земята — кат сираче
ще затъжи самотно във света.

И ЧАКАХ АЗ С ИЗМЪЧЕНО СЪРЦЕ…

И чаках аз с измъчено сърце,
към щастието поглед устремила —
и чаках го с копнеещо сърце —
сърце ми жажда беше изсушила.

И то дойде и с ангелска ръка —
и дивни се понесоха акорди.

И то дойде. Затворила очи —
от рози дъх аз сещах възхитена;
в неземен сън, затворила очи,
неземен химн аз слушах упоена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.